

Sygn. akt II CZ 33/08

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi P. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 lutego 2007r., wydanego w sprawie z powództwa
P. S.

przeciwko Towarzystwu Budownictwa Społecznego

Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2008 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 9 lipca 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku. W uzasadnieniu podał, iż pełnomocnik wezwany do uzupełniania braków formalnych skargi poprzez dołączenie pełnomocnictwa procesowego przedłożył pełnomocnictwo udzielone mu przez matkę małoletniego P. S. – G. S.

Z uwagi jednak na fakt, iż skarżący jest osobą pełnoletnią uznał, iż pełnomocnictwo powinno być udzielone przez niego a tym samym pełnomocnik nie wykonał nałożonego zarządzeniem zobowiązania.

Na powyższe postanowienie pełnomocnik skarżącego wniósł zażalenie. Wskazał, iż matka powoda występowała w sprawie w charakterze pełnomocnika procesowego w oparciu o pełnomocnictwo notarialne udzielone dniu 17 lutego 2006 r., a tym samym zgodnie z art. 91 k.p.c. mogła udzielić dalszego pełnomocnictwa adwokatowi lub radcy prawnego.

Sąd Najwyższy ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Jak wynika z art. 424⁵ § 2 k.p.c. skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Zgodnie z ogólnymi regułami pełnomocnik obowiązany jest przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa (art. 89 § 1 k.p.c.).

W sprawie jest poza sporem, że uczestnik postępowania wnosząc w dniu 05.06.2007 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego, nie załączył pełnomocnictwa dla adwokata, z którego wynikałoby uprawnienie do wniesienia skargi. Na wezwanie sądu o uzupełnienie tego braku pełnomocnik skarżącego złożył pełnomocnictwo do „zastępowania mnie przed sądem i innymi organami wszystkich instancji oraz do zawierania ugod w sprawie objętej zleceniem o ustalenie z powództwa P. S.". Z pełnomocnictwa wynika, że zostało udzielone w kwietniu (brak daty dziennej) i jest podpisane przez G. S.

Z samego pełnomocnictwa nie wynika, że jest to pełnomocnictwo substytucyjne. Treść dokumentu jednoznacznie wskazuje na zastępowanie osoby podpisanej, a nie skarżącego. Nie można więc wnioskować, że zostało ono

udzielone przez P. S. Po wtóre, nie został dołączony na tym etapie postępowania żaden dokument, z którego by wynikało, że G. fa S. jest pełnomocnikiem jej syna. Tym samym fachowy pełnomocnik i w tym kontekście nie wykazał swojego umocowania od skarżącego. Kserokopię wypisu aktu notarialnego dołączono dopiero do pisma z dnia 5 listopada 2007 r. Wreszcie po trzecie, zgodnie z jednolitą linią orzecznictwa, do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego niezbędne jest odrębne pełnomocnictwo upoważniające do dokonania tej czynności procesowej. Jest bezsporne, że postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, a wyjątkowo pierwszej instancji, nie stanowi kontynuacji dotychczasowego postępowania w tej sprawie. Skarga ta nie jest nawet nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jak skarga kasacyjna i skarga o wznowienie postępowania, gdyż nie zmierza do zmiany lub uchylenia kwestionowanego orzeczenia. Jest to bowiem nadzwyczajny środek umożliwiający skuteczne dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa za niezgodną z prawem działalność orzeczniczą sądu (art. 417¹ § 1 k.c.). Jest to więc sprawa odrębna od sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem, którego zgodność z prawem jest kwestionowana. W konsekwencji umocowanie adwokata lub radcy prawnego do reprezentowania strony skarżącej w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie może wynikać z treści pełnomocnictwa udzielonego temu pełnomocnikowi w sprawie zakończonej prawomocnie orzeczeniem kwestionowanym w skardze (tak m.in. postanowienie SN z dnia 14.06.2005 r., V CZ 61/05, niepubl., postanowienie SN z 18 kwietnia 2007 r., V CZ 26/07, niepubl.).

Złożenie więc odrębnego pełnomocnictwa, z którego wynikałoby upoważnienie adwokata do złożenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego, było niezbędne. Pełnomocnictwo złożone w niniejszej sprawie na wezwanie sądu, nie odpowiada tym wymaganiom, co uzasadniało odrzucenie skargi.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.